

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นราชบุรี ให้ใช้วิธีการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ ๒ วิธี คือ ทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับคำ และทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับข้อความ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. ผลการวิจัยจากการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับคำ

จากการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในระดับคำ พบว่า ผู้บอกภาษาในแต่ละจุดเก็บข้อมูลต่างมีระบบวรรณยุกต์ประกอบด้วยจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง และพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงมีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวได้ว่า ผลของการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในระดับคำไม่ได้แสดงความแตกต่างระหว่างจุดเก็บข้อมูลต่าง ๆ อย่างเด่นชัด มีข้อน่าสังเกตสำหรับ ๑.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน ของจุดที่ ๗ และ ๑ คน ของจุดที่ ๘ ที่มีการแยกเสียงของ ๑.๑ ระหว่างเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก ไม้ก้อง ไม้กุ่มลม เสียงกักเสียกแทรก ไม้ก้อง ไม้กุ่มลม เสียงกักก้องและเสียงกักที่เจี้ยนเสียง (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑) กับพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น ๆ (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒)

๒. ผลการวิจัยจากการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับข้อความ

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลของการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในระดับข้อความ กับผลของการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในระดับคำ พบว่า ในจุดเก็บข้อมูลบางจุด หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ มีสัทลักษณะที่เหมือนกันเมื่อปรากฏในระดับคำ และระดับข้อความ ได้แก่ จุดที่ ๑, ๔.๑, ๔.๒, ๔.๓, ๔.๔, ๔.๖, ๔.๗ และ ๔.๘ ในจุดเก็บข้อมูลบางจุดหน่วยเสียงวรรณยุกต์มีสัทลักษณะที่แตกต่างกันไปเล็กน้อย ได้แก่ จุดที่ ๓, ๕, ๕.๔ และ ๖ และในจุดเก็บข้อมูลบางจุดหน่วยเสียงวรรณยุกต์มีสัทลักษณะที่แตกต่างไปมาก ได้แก่ จุดที่ ๗ และจุดที่ ๘

๓. การแบ่งภษาย่อย

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์หยาบในระดัคำ ดังที่ได้กล่าวถึงข้างต้นไม่สามารถใช้แบ่งภาษาไทยถิ่นราชบุรีออกเป็นภษาย่อยได้ อย่างไรก็ตามหากนำเรื่องการแยกเสียงของ ว.๑ มาเป็นเกณฑ์การพิจารณาแบ่งจุดที่ ๗ และจุดที่ ๘ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดออกจากจุดอื่น ๆ ที่ไม่มีการแยกเสียงของ ว.๑ เดียก็สามารถทำได้ แต่การแบ่งเขตภษาย่อยตามหลักเกณฑ์นี้ประสบปัญหาที่ว่าเมื่อพิจารณาจุดที่ได้จากผู้ออกภษาในจุดที่ ๗ และจุดที่ ๘ พบว่าลักษณะการแยกเสียงดังกล่าว ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภษามากคนเท่านั้น

ผู้วิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์หยาบที่ได้จากระดับข้อความ สามารถแสดงความแตกต่างระหว่างภษาย่อยของภาษาไทยถิ่นราชบุรีได้ดีกว่าผลการวิเคราะห์หยาบในระดัคำ กล่าวคือ จากการเปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดที่ปรากฏในระดัคำกับที่ปรากฏในระดัข้อความ พบว่าในจุดเก็บข้อมูลบางจุดไม่มีการแปร เปลี่ยนทางสัทลักษณะปรากฏขึ้น แต่ในจุดเก็บข้อมูลบางจุดมีการแปร เปลี่ยนทางสัทลักษณะปรากฏดังได้กล่าวข้างต้น หากพิจารณาจากแผนที่จังหวัดราชบุรี จะเห็นว่าจุดที่ไม่มีการแปร เปลี่ยนอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัด ส่วนจุดที่มีการแปร เปลี่ยนอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัด นอกจากนี้จากการดูรายละเอียดในเรื่องการแปร เปลี่ยนของสัทลักษณะ ผู้วิจัยพบว่า มีลักษณะของการแปร เปลี่ยนปรากฏขึ้นร่วมกันในจุดเก็บข้อมูลบางจุด ได้แก่ การที่ ว.๓ มีเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏขึ้นในระดัข้อความ โดยปรากฏร่วมกันในระบบเสียงของผู้ออกภษามากคนในจุดที่ ๘, ๘.๑, ๗ และ ๘ และการที่ ว.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๔๑ ปรากฏขึ้นในระดัข้อความ โดยปรากฏร่วมกันในระบบเสียงของผู้ออกภษามากคนในจุดที่ ๗ และจุดที่ ๘ สำหรับในระบบเสียงของผู้ออกภษามากคนในจุดที่ ๗ นั้น ว.๕ ยังมีเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏร่วมกันอีกด้วย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า จุดที่ ๗ และจุดที่ ๘ ซึ่งเป็นจุดที่อยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดราชบุรี และเป็นบริเวณที่ใกล้เคียงจังหวัดเพชรบุรี เป็นจุดที่มีการแปร เปลี่ยนทางสัทลักษณะของวรรณยุกต์ปรากฏขึ้นมากกว่าจุดอื่น ๆ และอาจแยกบริเวณดังกล่าวออกจากบริเวณอื่น ๆ ได้

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าในกรณีของภาษาไทยถิ่นราชบุรี การทดสอบวรรณยุกต์ในระดับข้อความสามารถแสดงให้เห็นข้อแตกต่างทางสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างจุดเก็บข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพการทดสอบวรรณยุกต์ในระดับคำ

การทดสอบโดยวิธีรายการคำไม่ได้ผลดีในแง่ของการเป็นเครื่องมือหาระบบเสียงของภาษาได้เร็ว แต่จากการวิจัยภาษาไทยถิ่นราชบุรีครั้งนี้ จังหวัดราชบุรี เป็นจังหวัดใกล้เคียงกับกรุงเทพฯ ความคล้ายคลึงระหว่างภาษาจึงมีมาก โครงสร้างระบบเสียงวรรณยุกต์และจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้แตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ผู้วิจัยไม่สามารถแน่ใจได้ว่าลักษณะภาษาที่ได้จากการทดสอบเสียงวรรณยุกต์โดยการวิจัยรายการคำ เป็นภาษาที่แท้จริงในภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันหรือไม่ วิธีการดังกล่าวอาจเป็นการผิดธรรมชาติในการใช้ภาษา เพราะเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับการพูดคุยระหว่างที่ทำการทดสอบด้วยรายการคำแล้ว จะมีลักษณะการออกเสียงที่แตกต่างกันอยู่บ้าง

จากคำกล่าวของ วิไลยม เจ เกกนี^๑ ที่ว่า "เมื่อมีความแตกต่างทางด้านสัทศาสตร์ระหว่างที่ต่าง ๆ ควรพิจารณาและสอบสวนดู เพราะอาจจะมี ความแตกต่างทางด้านโครงสร้างด้วย ปัญหาที่น่าสนใจแบบนี้มีทางตะวันตกของกรุงเทพฯ" และได้กล่าวถึงว่าถ้าบ้านราชบุรี และเพชรบุรีจะพบวาทลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนไปเป็นอันมาก เมื่อนำมาประกอบเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า วรรณยุกต์ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นราชบุรี แตกต่างจากวรรณยุกต์ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ แต่ความแตกต่างดังกล่าว เป็นเพียงความแตกต่างในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ ไม่ได้เป็นความแตกต่างในเรื่องโครงสร้างของระบบวรรณยุกต์แต่อย่างใด สำหรับภายในจังหวัดราชบุรี ความแตกต่างที่ปรากฏก็เป็นเพียงความแตกต่างในเรื่องเสียงวรรณยุกต์เพียงเรื่องเดียว เช่นเดียวกัน

^๑ วิไลยม เจ เกกนี, คำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น, แปลโดย ชีระพันธ์ ล.ทองคำ (กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑) หน้า ๔

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยทางด้านวรรณยุกต์อื่นเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัย ระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี ของ กัลยา ตึงศรีภักดิ์ แล้วพบว่า มีลักษณะหนึ่งที่ปรากฏร่วมอยู่ในระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นทั้งสองจังหวัดนี้ กล่าวคือ มีลักษณะการแยกเสียงปรากฏขึ้นในระหว่างพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม เสียงกัก ก้อง ไม่พ่นลม และเสียงกักที่เสี้ยนเสียง (พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑) กับพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น เป็นเสียงพยัญชนะอื่น ๆ นอกเหนือจากเสียงที่กล่าวถึงในพยางค์เป็นกลุ่มแรก (พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒) ความแตกต่างของเสียงทั้งสองลักษณะ จะมีการแจกแจงแบบสลับหลักกันในสิ่งแวดล้อมต่างกัดังกล่าว

เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏด้วยเกิดการแจกแจงแบบสลับหลักนั้น จัดว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์ย่อยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ตัวอย่างกรณีดังกล่าวนี้ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี เช่น ที่บรี เวศท์ห้วยเสียวเขา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ ในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑ จะเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒ จะเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๑๕ หรือบรี เวศท์ตำบลเรือใหญ่ อำเภอเมือง ในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑ จะเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ในขณะที่พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒ เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏในบางจุดเก็บข้อมูลในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีด้วยกัน คือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๑๗, ๑๘ และ ๔๓ โดยในผู้ออกภาษาคนที่ ๑๗ นั้น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ปรากฏในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑ และ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒ ผู้ออกภาษาคนที่ ๑๘ เสียงวรรณยุกต์ ๒๕ ปรากฏในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑ และเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒ และผู้ออกภาษาคนที่ ๔๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ปรากฏแบบแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑ และเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏแบบแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๖ ในพยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒

ตารางที่ ๑๗ แสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่กระจายแบบสับหลักกันในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑
 ในผลการวิจัยภาษาไทยถิ่นราชบุรี และผลการวิจัยภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี

	ภาษาไทยถิ่นราชบุรี			ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี				
	๗ข	๗ง	๗ค	CPK	STR	BCB	HSC	BK
พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑	๗, ๗	๗	๗, ๗	๗, ๗	๗	๗	๗, ๗	๗
พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒	๗	๗	๗, ๗	๗	๗	๗	๗	๗

ข้อสังเกต

๑. วิธีการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับคำ และวิธีการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในระดับข้อความ จะได้ผลที่แตกต่างกัน แต่เนื่องด้วยเป็นระบบเสียงของผู้บอกภาษาคงเดียวกัน ผลที่ได้จากการทดสอบแม้ว่าจะแตกต่าง รูปที่ต่างกันนั้นอาจมีลักษณะบางอย่างที่เหมือนกันอยู่ โดยขึ้นอยู่กับว่าในการทดสอบด้วยระดับคำนั้น ผู้บอกภาษาคงใจมีความระมัดระวังมากเกินไปเพียงใด

อนึ่ง จากการใช้วิธีการทดสอบต่างกันนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าสำหรับภาษาไทยภาคกลางด้วยกันแล้ว การใช้วิธีการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ด้วยรายการคำ จะไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร กล่าวคือไม่สามารถเก็บลักษณะรายละเอียดสำคัญต่าง ๆ ที่ทำให้ภาษาไทยถิ่นนั้น ๆ ต่างจากภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ฯ

๒. เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาไทยถิ่นราชบุรี และภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นภาษาทางคันตะวันตกของกรุงเทพฯ ฯ มีลักษณะการปรากฏแบบสับหลักของเสียงวรรณยุกต์ใน ว.๑ ในบางจุดเก็บข้อมูลลักษณะที่ปรากฏขึ้นเฉพาะในบางจุดเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้ อาจแสดงว่าวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของภาษากำลังเกิดขึ้นก็ได้

CPK	หมายถึง	ผู้บอกภาษา	ตำบลเขาพระ	อำเภอเดิมบางนางบวช
STR	หมายถึง	ผู้บอกภาษา	ตำบลหัวเขา	อำเภอเดิมบางนางบวช
BCB	หมายถึง	ผู้บอกภาษา	ตำบลบางรัก	อำเภอศรีประจันต์
HSC	หมายถึง	ผู้บอกภาษา	ตำบลวังห้าว	อำเภอศรีประจันต์
BK	หมายถึง	ผู้บอกภาษา	ตำบลเวือใหญ่	อำเภอเมือง

๓. ผลพลอยได้อีกประการหนึ่งจากการวิจัยครั้งนี้คือ ทำให้ทราบว่าระบบเสียงพยัญชนะ และระบบเสียงสระของภาษาไทยถิ่นราชบุรี มีลักษณะไม่ต่างจากภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ส่วนทางด้านวรรณยุกต์นั้น ระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นราชบุรีมีระบบเสียงที่ประกอบด้วยจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง เช่นเดียวกับระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ความแตกต่างอยู่ที่ลักษณะของวรรณยุกต์ ซึ่งอาจจะเป็นที่ระดับเสียง หรือการขึ้นลงของระดับเสียงก็ได้

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยต่อไป ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะ เรื่องที่น่าสนใจในการศึกษา ดังต่อไปนี้

๑. น่าจะมีการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นอื่น ๆ ด้วยวิธีการทดสอบในระดับคำ และระดับข้อความ แล้วพิจารณาเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับคำกับเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความว่าเป็นเสียงเดียวกันหรือไม่
๒. น่าจะมีการศึกษาและเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นต่างตำบลต่างวันตกของกรุงเทพฯ ว่ามีลักษณะการแยกเสียงปรากฏขึ้นในลักษณะเดียวกันกับในผลงานวิจัยภาษาไทยถิ่นต่างตำบลต่างวันตกของกรุงเทพฯ ที่มีผู้วิจัยไว้แล้วหรือไม่
๓. น่าจะมีการศึกษาเน้นหนักไปในทางภาษาศาสตร์เชิงประวัติเกี่ยวกับวิวัฒนาการของภาษาทางตำบลต่างวันตกของกรุงเทพฯ โดยอาจพิจารณาลักษณะการแยกเสียงที่ปรากฏแบบสับหลักของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ ซึ่งเกิดเฉพาะบางจุด เก็บข้อมูลเป็นเกณฑ์
๔. น่าจะมีการศึกษาและวิจัยระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นในจังหวัดอื่น ๆ ทางตำบลต่างวันตกของกรุงเทพฯ แล้วนำผลวิจัยมาศึกษาเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้วบ้าง เพื่อให้จะได้ทราบอย่างแน่ชัดถึงลักษณะเฉพาะทางคำเสียงและระบบเสียงของภาษาไทยที่พูดกันทางตำบลวันตกของกรุงเทพฯ